

<https://helsinki.org.ua/articles/pravozahysnyj-praktykum-mozhlyvosti-roboty-myrotvorchoji-misiji-oon-v-ukrajini/>

3. Історія створення «Спеціального миротворчого центру» : веб-сайт. URL: <https://smc.naia.kiev.ua/%D1%96stor%D1%96ya-stvorenniya.html>

4. Що потрібно знати про миротворчі місії ООН : веб-сайт. URL: <https://ua.112.ua/statji/vse-shcho-potribno-znaty-pro-myrotvorchy-misii-oon-192775.html>

5. Підсумки дворічного членства України у РБ ООН : веб-сайт. URL: <https://www.unian.ua>.

6. Участь МВС у міжнародних операціях : веб-сайт. URL: <https://mvs.gov.ua>

Зімнік В.В. студент 2-го курсу ННІ № 3 НАВС
Науковий керівник: професор кафедри цивільного
права і процесу, кандидат юридичних наук,
доцент **С.І. Чорнооченко**

ЕЛЕКТРОННІ ДОКАЗИ В ЦИВІЛЬНОМУ ПРОЦЕСІ ТА ЇХ ЗАСТОСУВАННЯ НА ПРАКТИЦІ

Поняття «електронні докази» з'явилося ще в 70-х роках ХХ ст. з появою так званих машинних документів. У світовій практиці існує термін data message, що в ст.2 Типового закону про електронну торгівлю від 1997 року, рекомендованого Генеральною Асамблеєю ООН, визначається як інформація, що підготовлена, відправлена, отримана або збережена за допомогою електронних, оптичних або аналогічних засобів, включаючи електронний обмін даними, електронну пошту, телеграф, телекс або факс.[1]

Проте, електронні докази та проблематика їх застосування в судовому процесі України і досі залишаються дискусійними питаннями в юриспруденції. Саме тому через надзвичайно високий рівень розвитку інформаційних технологій та людства загалом спонукав законодавця до надання електронним доказам статусу самостійного засобу доказування порівняно з такими засобами як: письмові та речові докази, показання свідків та висновками експертів. Все ж таки це був важливий крок у державотворенні, що привів до подальших реформ у затвердженні нових положень процесуальних кодексів низки саме щодо цього засобу доказування. Не став виключенням і чинний ЦПК. Насамперед варто все ж таки розібратися, що таке електронні докази та які існують їх види. У вітчизняному праві юридичну значущість електронного документа закріпили при прийнятті Цивільного кодексу, а також у законах «Про електронні документи та електронний документообіг» від 22.05.2003 №851-IV та «Про електронний цифровий підпис» від 22.05.2003 №852-IV.

Відповідно до ч.1 ст.5 Закону України "Про електронні документи та електронний документообіг" електронним вважається документ, інформація

в якому зафіксована у вигляді електронних даних, включаючи обов'язкові реквізити документа.

На практиці як такий вид доказів можуть використовуватись аудіо-, відеозаписи, документи бухгалтерської та податкової звітності, що створені, передані, отримані в електронній формі, роздруківки інтернет-сторінок, СМС-листування, листування електронною поштою, публікації в соціальних мережах тощо[1].

Безумовно, електронні докази мають низку позитивних ознак, на які варто звернути увагу. До таких відносять:

1. Їх зберігання не вимагає великих площ.
2. Вартість розповсюдження значно нижча, ніж у паперових документах.
3. При розсиланні документів електронною поштою вони передаються на будь-які відстані.
4. Наявна можливість одночасної розсилки документа по електронній пошті відразу декільком адресатам.

Слід погодитися з тим, що наведене визначення поняття «електронні докази» є досить широким і вдалим, адже містить невичерпний перелік видів електронних доказів і джерел їх зберігання. Однак, крім позитивних моментів законодавчого врегулювання електронних доказів, існує ще низка недосконало врегульованих практичних питань їх використання учасниками справи. Розглянемо ці проблеми детальніше. Наприклад, можна згадати порядок подання електронних доказів. Відповідно до частини 2 ст. 100 ЦПК електронні докази подаються в оригіналі або в електронній копії, засвідченій електронним цифровим підписом, прирівняним до власноручного підпису відповідно до Закону України «Про електронний цифровий підпис». Законом може бути передбачено інший порядок засвідчення електронної копії електронного доказу [2]. Не зважаючи на це, порядок засвідчення як електронної копії електронного доказу, так і його паперової копії, законом не передбачений і саме тому щодо їх належності та самостійності постійно будуть виникати сумніви, адже відповідно до Закону України «Про нотаріат» засвідчення нотаріусом таких доказів не передбачується. Також варто звернути уваги на визначення копії та оригіналу, де повинно бути їх чітке розмежування. Ще однією не менш важливою проблемою є високий ризик підробок електронних доказів, які мають бути абсолютно правильними, достовірними та надійно захищеними від підробок або знищення. Додатковими негативними аспектами застосування електронних засобів є:

1. Проблема збереженості документів, адже в будь-який момент комп'ютер може проникнути вірус, не спрацювати система збереження документів.
2. Постійна необхідність захисту інформації від внесення несанкціонованих змін.

Таким чином, сучасний світ приділяє не аби яке значення електронним засобам, але чи дійсно це того варте, потрібно замислитися. Враховуючи

АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ ВДОСКОНАЛЕННЯ ДІЯЛЬНОСТІ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ УКРАЇНИ В СФЕРІ ПРЕВЕНЦІЇ ТА ЗАПОБІГАННЯ КОРУПЦІЇ

низку питань, які виникають із застосуванням електронних доказів в Україні, можна дійти до висновку, що проблематика застосування електронних засобів є актуальною та, на жаль, не вирішеною. В подальшому це може призвести або до нових реформ або ж до тих, що ніколи не зможуть довершено застосовуватися.

Список використаних джерел:

1. Кодола Б. Електронні докази: регулювання, яке буде складно застосувати на практиці. URL: http://zib.com.ua/ua/131203-elektronni_dokazi_regulyuvannya_yake_bude_skladno_zastosuvat.html
2. Воронюк О. Електронні докази: що вважати оригіналом а що – копією? Закон і Бізнес. -2017. -№ 45(1343).

Ліпінська К.І. студент 2-го курсу ННІ № 3 НАВС
Науковий керівник: викладачка кафедри цивільного права і процесу, кандидат юридичних наук,
О.А. Осадько

ПРАВОВІ РЕЖИМИ ЩО НАДАЮТЬСЯ ІНОЗЕМЦЯМ ДЛЯ РЕАЛІЗАЦІЇ ЇХНІХ ПРАВ ТА ОБОВ'ЯЗКІВ

На сьогоднішній день у період великих інтеграційних процесів, які відбуваються у світі, активізації міжнародної міграції населення на території нашої держави поряд з громадянами України перебувають іноземці та особи без громадянства.

Правовий статус іноземців та осіб без громадянства в Україні визначаються Конституцією України, законами України “Про правовий статус іноземців та осіб без громадянства” та нормами міжнародного права.

Іноземні громадяни та особи без громадянства, мають певний обсяг прав та обов'язків, що залежить від режиму їх здійснення, який встановлюється національним законодавством або міжнародними договорами. Найпоширенішим щодо іноземців є національний правовий режим і режим найбільшого сприяння. Національний означає, що іноземці користуються майже тим обсягом прав і мають майже ті самі обов'язки, що й громадяни своєї держави. Зазначений принцип закріплено у Конвенції про правовий статус біженців та Конвенції про правовий статус осіб без громадянства. Термін “національний режим” є певною мірою умовним. Вказане підтверджує, зокрема, зміст ст. 20 Конституції Швеції, що містить вичерпний перелік сфер, в яких іноземці, здійснюючи права і обов'язки, користуються національним режимом. Конституція Португалії вказує, що іноземці на території цієї держави користуються правами та мають обов'язки, які відповідають правам та обов'язкам португальських громадян (ч. 1 ст. 15). Проте це положення не поширюється на права іноземних громадян, апатридів щодо зайняття ними окремих державних посад, а також на права та